

BIBLIOTECA MUNICIPAL MADRID

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL BALL DE LES NACIONS

—Encara la ballen! Primer el "charleston", després el "black bottom"
Ara el "Shangai-ball"!

E'empenta dels cantonesos

Els cantonesos són a Xang-Hai.
Bé. No hi són encara quan escrivim aquestes ratlles, però hi seran probablement quan es publiquin.
Així ho fan creure, almenys, les greus notícies que d'Àsia arriben.
En la qüestió de Xina som al començament de les acaballes.
L'exèrcit de Sun Xuan Fang, governador de Xang-Hai, ha estat totalment derrotat i derrotat pels republicans de Canton.
Hi ha vaga general a la ciutat. Més de 600.000 obrers han abandonat el treball.
Part de l'exèrcit defensor de Xang-Hai s'ha passat a l'enemic.
La caiguda de la gran factoria anglesa en mans dels sudistes és imminent a hores d'ara.
L'imperialisme europeu ha perdut la batalla a l'extrem Orient.
Ja es fan preparatius per a resistir als nacionalistes, que avancen com una onada.
Tot serà en va. En Sun Xuan Fang demana la pau als cantonesos.
Fins el filibuster Xang-So-Lin vol tractar amb els del Sur.
Si veurà malament la causa dels invasors que fins ara ha servit!
Quan tantes batalles perd la llibertat a Europa, això de Xina és un consol. Per fi, en aquesta nit negra que ens envolta, el sol surt per l'Orient.

La reivindicació de la Bastilla

N'hem parlat ja als diaris, però la flor no és tan delicada que, ensumant-la un cop només, s'hagi marcit. Resten en ella encisos, resta perfum per a què tornem a recrear-nos l'olfacte amb la seva flaire.
Esfulem-la, doncs, una altra vegada. En Lluís Capdevila ens hi convida amb el tercer volum de "Les presons d'Europa", que tracta de "La Bastilla".
En Capdevila s'ha especialitzat en el coneixement de la Revolució i del segle XVIII. Però, entenem-nos. En Capdevila no és un especialista ni un erudit. No volem dir que tingui el millor magatzem de documents del ram. En Capdevila és un artista, no un marxant d'antiguitats, no un "maquereaux" de la història i un explotador de Clio.
En Capdevila reivindica la Bastilla per al poble, a qui l'havien robada.

Els literats "snobs", els escriptors de vanguardia, l'Acció i la reacció francesa i de tot arreu, els intel·lectualistes de l'estúpid segle XIX, tots els invertits de la intel·ligència havien fet de la Bastilla un mite.
Es dir, al mite liberal, al mite roig, que era el conforme amb la realitat històrica, havien ells oposat el mite negre, negant la llegenda i la veritat, enderrocant una tradició—ells, els tradicionalistes—ja secular i reduint a cendres un nom que tenia tota la virtualitat del símbol.

I bé. Després de les dades que En Capdevila adueix, que diuen aquests senyors que se'n reien de la credulitat popular, que negaven no sols el caràcter feudal i medieval de la famosa presó d'Estat, sinó fins l'existència material de la mateixa?

Amb la llum que Capdevila fa en la qüestió, la discussió queda closa.
La Bastilla no ha estat un mal somni del Terç Estat, una invenció i una fantasia dels agitadors revolucionaris.

La Bastilla existí amb tot el seu horror i França i el liberalisme mundial fan bé en celebrar cada any la caiguda de la terrible fortalesa el 14 de juliol.
La Bastilla fou presó política, presó del pensament i de l'enginy durant molts segles.

Voltaire, Diderot, Beaumarchais i Linguet habitaren les seves cel·les. Altres homes eminents, per no estatjar-s'hi, hagueren de fugir a l'estranger.

Servan la comparava a un bocoi ben cerclat de ferro, en el qual un Govern prudent i poruc servia ben tapat, per a què no s'evaporí i el begui el poble, el vi de les idees generoses.
Frederic Schulz diu que és un gros gripau que llança el seu verí damunt la França, allunyant d'ella la llibertat, la sinceritat i la moralitat.

A la Bastilla—escrui un contemporani—s'hi pot entrar sense saber perquè, restar-hi sense saber quant i sortir-ne sense saber com.

S'hi tancava un home, entre altres motius, pel "delicte" d'ésser boig. I boig, era tant el que delirava intel·lectualment, com l'artista, l'inventor o el filòsof genial que no pensava com els moltons de Panurg. Boig era el somniador, l'exaltat, el protestatari, el rebel. Boig, en una paraula, era el que no acotava el cap davant del privilegi i no servia humilment a la monarquia, a l'aristocràcia i a l'Església.

La Bastilla, així, de caserna que fou en un principi, devingué dogal de la nació, instrument de suplici i de tortura dels oprimits; es convertí pura i simplement en una institució de policia i de seguretat.

Els "sans culottes", per tant van fer molt bé en abatre el seu orgull, en enrunar les seves torres i no deixar-hi pedra sobre pedra.

ANGEL SAMBLANCAT.

El rellotge cansoner

S'ha encarregat a una casa alemanya un rellotge que tindrà 13 campanes. Ens tocarà la música, ens costarà 39.000 pessetes i serà col·locat a la torre de la Diputació.

Tretze campanes, mal punt!
A més, no estem per músiques, i menys quan ens costa tantes mil pessetes.

UN ARTISTA

En Josep Aguilera

Heus ací el nom d'un excellent dibuixant i un bon pintor, que comença a florir i flairar per a l'Art, com un roser en plena eclosió primaveral.

En Josep Aguilera, aviat farà un any, se'l va conèixer a Girona, exposant gran nombre dels seus treballs a l'Ateneu i altres llocs, els quals foren l'admiració dels amants de l'Art.

Majorment en aquest temps en què els treballs de molts artistes acostumen a ésser un conjunt de refraccions plagiàries o mimetistes, sense personalitat. Éssent així que els artistes d'estil propi cada dia es coneixen menys, perquè travessen una profunda crisi de valors en tots els sentits, i amb l'Aguilera ha passat tot el contrari. Causa admiració i sobresurt per la seva originalitat, i és per això que volem parlar d'ell. A més d'ésser un bon artista, és un home bo, modest, sencer, senzill i honrat, segons el concepte establert per la societat d'avui! honrat amb tota l'extensió de la paraula. Si no fos així, no l'esmentariem.

Parlant sincerament, més aviat escriuríem un pamflet, adequat al nostre prisma nihilista i panclastià, flagellant a un dels molts faritzets—que sempre n'hi han per a fuetjar—del convencionalisme i de la farsa, que fer una apologia de qualque "persona". I és que les persones en el dia d'avui, abunden molt poc. Dit això, volem dir que, per cada persona que mereix un encomi, n'hi han noranta nou que mereixen un pamflet.

L'Aguilera és incapaç de merèixer una frase punyent, dintre les seves condicions d'artista. D'altres que se les donen d'ensamblar aquestes condicions, són indignes d'esmentar llurs noms per petulants, imbècils, abútics i degenerats. L'Aguilera no és res d'això. Cam a dibuixant és irreprotxable. Els seus quadros estan saturats d'humanisme, bondat i realitat. Són fidels expressions de la vida, trossos de la Naturalesa passats pel gresol del seu temperament generós.

Com a pintor podrà tenir algun petit defecte que ell, treballador infatigable, amb el temps curarà d'autocorregir-se i d'adquirir, a l'ensenyament, l'engruna de valentia que li manca. El jorn que pinti amb l'ardidesa, el domini absolut, la confiança i la valentia que ho fa dibuixant, no es podrà demanar més d'un artista laboriós i incansable com ell i com pocs.

A la "Sala Parés", des del 10 de febrer fins al 7 de març, hi exposa més de quaranta dibuixos i uns quants olis. Aspectes de la vida dolorosa, reconcs de la Naturalesa i retrats de figures gironines, bones com el pa, tals com la d'En Miquel Santaló, il·lustre pedagog i al-

tres, i olis que parten de les bel·leses de la Natura, amb traços enèrgics, pletòrics d'autovisió artística.

Un triomf és el que desitgem a aquest artista que sap retratar les coses i sap veure les tragèdies de la vida — que altres no volen ni saben veure—, com ho feia meravellósament el malaurat Steinlen, plorat per tots els homes que saben pensar.

Mentrestant, en un reconet d'Arbúcies, els filllets de l'Aguilera, recollits a les faldilles de la mare, vora del foc, esguarden l'arribada del pare, com els ocells, dins un niu, esperen la becada de la mare.

PERE SERRA.

L'edat de les màquines

De deu anys a aquesta part, la tècnica i la Ciència aplicades al treball han tergiversat de tal manera els mitjans de vida de la Humanitat que bé podria dir-se que l'home d'avui ha caminat molt des del punt de partida dels seus avantpassats.

Amb la rapidesa d'un llamp, s'ha desenrotllat arreu la industrialització del treball per mitjà de la maquinària que, hàbilment conduïda per l'home, produeix els objectes en sèrie d'una manera automàtica i amb un mínim d'esforç i de desgast.

Les màquines! Heus ací el triomf de la Humanitat del segle XX, la cristallització de les penoses i llargues recerques dels inventors en el vast camp de la Ciència, traduïdes en aquests monstres mecànics que, a semblança dels monstres de la Mitologia i la llegenda, s'empassen insaciables els elements i gasten les energies dels homes que les menen, convertint-los en esclaus i reduint-los a una pellerina.

Arreu impera la màquina. Arreu, de nit i de dia, se sent sense mai parar el soroll exordador del seu moviment.

Els tècnics i els estadistes de l'altra banda de la barricada, que tenen la missió de fer passar als pobres diables que corren pel món la píndola daurada de llurs discursos, ens diuen parlant del nostre temps que mercès a les màquines la Humanitat viu en la més felicitat de les Arcàdies, una cosa així com un segon Paradís terrenal.

Mes, aquest progrés de què ens parlen, és veritablement un progrés? Jo em pregunto si veritablement són un benefici per als obrers els avenços en el treball per mitjà de les màquines.

Perquè, vistes les coses pel cantó de la nostra barricada, resulta que les màquines, que haurien d'ésser motiu de sincer orgull per a la Humanitat, per suprimir el treball pesat i embrutidor, són motiu de deshonra, explotació i oprobri per la manera de què se'n fa ús.

En comptes d'ésser patrimoni del que les fa i les mena, són del qui les compra pel més vil dels metalls; en comptes d'afavorir als obrers, van en contra d'ells, perquè amb els avenços de la tècnica que en elles s'hi introdueixen a cada moment, tenen el fi d'aconseguir un màxim de producció amb un mínim de desgast i de braços.

En comptes d'elevant i d'honar el treball, el deshonren, perquè amb la industrialització es crea la lluita de l'home per l'home, amb la monstruosa llei del salari, d'on vénen la fam i la misèria.

Ah! Quanta raó tenien els dockers i descarregadors del port de Londres en l'any 1887 de destruir les grues elèctriques que els prenién el pa.

En el furor de la seva ira, aquells dockers pressentien ja les albors de les lluites socials que esperaven als seus fills en el present segle; el dolor de l'home que, desesperat, cerca els mitjans de viure i no els troba; la màquina que al servei de l'ambició capitalista és motiu d'explotació i esclavatge.

Es aquest el segle del ferro, l'edat de les màquines!, diuen els panegiristes burgesos.

Maleit progrés si serveix per al nostre oprobri!

SALVADOR MAJOR.

ELS CARNESTOLTES

Ja ha arribat Carnestoltes:
quina alegria!
Tornem a ésser als dies
de la barrilla.
Tindrem balls de disfresses,
assalts i rua,
mascarots sense solta,
tes dansants d'upa;
esguerrats amb músiques
esquelloteres,
mal vestits amb pellingos
fets de misèria,
i ninets i ninetes,
quina monada!
disfressats de mil coses
d'allò més maques...
De carrosses lluides
n'hi haurà a dotzenes;
de comparses triades
de tota mena.
I passarem tres dies
de xirinola,
sens pensar amb la crisi
que ens atorrolla
i farem gran disbauxa
de serpentes,
de flors i de "confetti",
d'ous de farina,
de caramels i d'altres
llaminadures,
de trompetes de fira
ben remenudes,
d'espolsadors de broma
i espanta-velles...
Res, tirarem la casa
per la finestra...
Després, quan la tabola
sia acabada,
quan la Quaresma arribi
tristota i magra,
i haguem tornat al bògit,
ens darem compte
de què tota l'anyada
ho és Carnestoltes;
de què no passa dia
sense disfresses,
de què els esbrons abunden
i les sorpreses.
La vida és una rua
sempre lluida:
els uns la fan alegre,
altres la miren;
però si un hom s'hi fixa,
tot seguit troba
que la gent que el rodeja
porta carota.
La cara veritable
no es pot conèixer,
perquè la que és postissa
ningú es vol treure.
Tot és fingit, mentida,
pura "guayaba",
i ço fa que al món suri
l'ensarronada.
Aquella gent seriosa,
sensata, austera,
que un ideal tenia
sobre la terra;
de conviccions profundes,
de seny i mida,
quina paraula ferma
sempre es complia,
ja fa temps que fa malves,
no n'hi ha ni mostra,
i no es troba altra dèria
que omplir la bossa.
Del prohom al captaire
tothom procura
fer-se els seus, i al darrera
campi qui puga.
I és que en tots els països
amb la post-guerra
els Carnestoltes tenen
gran influència.

FLOK.

EL PRESENT NUMERO HA
ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

COSTUMS ANTIGUES

L'enterrament del Carnestoltes.

(D'un gravat de l'època.)

—Encara la ballant Primer el "charleston", després el "black bottom".
Ara el "shangai-ball"!

Diàlegs al vol

Ara el meu goig fóra escriure un article contra la gent adinerada que deixa que els pobres passin tantes calamitats. Això seria molt pràctic si la gent adinerada llegís LA CAMPANA i tingués bons sentiments, però, desgraciadament, la gent de cabals només llegeix premsa farta i té el cor tan dur com una soca de roure. Doncs, bé: jo crec que amargar-vos la vida amb tragèdies, no és prudent, tota vegada que aquestes són el nostre pa de cada dia; els pobres demanant caritat als altres pobres i els escriptors humans escrivint per als que són tan humans com ells, no solucionen res. Per aquest motiu, jo vull fer-vos distreure amb alguna bromada, encara que sigui parodiand aquell cèlebre andalús que sempre deia que "zi no comemos, mos reímos mucho".

Ara el pensar fa burro. Per tant, convé més trobar-ho tot pensat. Avui, qui més qui menys, ha fet un bon dinar i per a ajudar les funcions de l'estómac no convenen coses enrevesades que obliguin al cervell a funcionar. Vaja, doncs, prou camàndules. Hom, per a explicar-vos alguna cosa que us distregués de les cabòries de la vida, ha tingut que recórrer els suburbis i els barris extrems i conviure una estona amb gent miserable que tingués ingeni per a fer alguna cosa fresca, perquè ja sabeu tots que la gent que passa misèria és la única que té originalitat, encara que hom no ha atinat a portar un redactor gràfic que hagués suprès la meua presència en aquests llocs perquè veiéssiu que no és mandanga el que us conto.

Comencem? Avui no seré gaire explícit perquè he necessitat preparar-vos, però en el pròxim número ja aniré de cara al gra i podreu riure a tot pulmó.

Ja ho sabeu, estimats "campaners", totes les setmanes, quan LA CAMPANA caigui a les vostres mans, no us descuideu de cercar la columna on veieu això que diu "Diàlegs al vol".

-I doncs, de què féu vós?
-Jo, sóc artista.
-Artista? De quin gènere?
-Deis de l'art d'agafar tiberi per a menjar els de l'altre art no agafen res.

-El Passeig Nacional, abans de vuitanta anys ja estarà llest.
-Si no hi ha cap desgràcia, potser sí.

-Diu que no han deixat fer el "Mare Nostrum" al "sina".
-Es clar! Ves a qui se li ocorre fer una pel·lícula sense processó ni "sayeta".

-Escolten. Què té de fer un home quan

compra un paquet i en comptes de tabac hi troba terra?

-Què té de fer? Llançar-lo i comprar-ne un altre.

-Voldria que quan els de l'"astocràcia" s'estan banyant, l'aigua de "marc" es tornés tintura d'iodo.

-El peix és més sa que el pollastre, perquè el peix escull del que troba i el pollastre menja el que li tiren.

-Si et roben el rellotge, no en compris cap més, perquè a aquest pas no s'acabaran mai els quinquenars.

-Ets de la barrida?
-Molt.

-Doncs si vols divertir-te de debò, quan entris a un cafè que tinguin pianola, poses el "charleston", i al mig minut veuràs com ballen tots els ninots.

-A mi em fan molta gràcia aquests que diuen que els obrers no ens preocupem de res.
-Això que tu dius, preocupat i veuràs.

-Encara que cosis tres mesos seguits, o acabaria la feina; és un matament.
-Perquè els pareixes, rebenta't!

-Diuen que fan un balneari a la platja?
-Ja fa dies que està fet, boba!
-On és?
-Rera la caldera de gas.

JOSEP SERRA.

OBRA NUEVA

Alfonso Vidal y Planas

La Virgen del Infierno

(NOVELA DE PRESIDIO)

Un tomo 8.º

Pesetas 4

L'Ajuntament de Barcelona ha acordat posar el nom de Meternich a un dels carrers de la nostra ciutat.

Per què això? Què té que veure amb la nostra ciutat el nom d'aquest general austriac que es feu famós combatent els soldats gloriosos de la Revolució francesa?

Quina inoportunitat!

L'Ajuntament ha votat 2.000 pessetes per al monument que a Xerez volen aixecar al marqués d'Estella.

A Barcelona creix l'estadística de pobres i d'obres sense feina.

Ja tenim aquí el Carnestoltes. El que no arriba mai és l'hora o el dia de treure's la careta.

A l'Acadèmia de Jurisprudència hom ha celebrat un míting el centenari de Spinoza. Quants advocats han llegit Spinoza?

Diuen que una guerra entre Itàlia i França s'està covant a París i a Roma. Alguns asseguren inclús que el conflicte és imminent. Visca França!

S'ha celebrat a Madrid un Congrés de cambrers socialistes. I què! Seguirem acceptant la propina? Doncs ja podeu fer congressos.

El Sindicat d'Actors, de Madrid, ha fet varies peticions al Govern. Als còmics d'allà i d'aquí els fa falta una cosa que no demanen: estudiar.

En Bergamín ha donat a la Casa de l'Estudiant una conferència sobre la reforma universitària. L'Ossorio la justícia, En Bergamín l'ensenyança; tots el polítics volen reformar. Totjust ara que no són res ni poden res.

Al parc hi ha una innovació. Han fet una barraca per a una colla de béns que ja voldrien per a ells molts homes que produeixen.

UN TROS DE PAPER.

LA SIRENA DE SANT BERTRAN,

NOVELA MARITIMA PER JAUME GIRALT. (1)

III

LA SORPRESA.

La divina providència no veu cos dissimulat tan horrible trespellat.

Effecte de la ambició.—Drama

La lluna donant-li de plé, il·luminà son rostre rodó i fresch com una poma camosina.

Un color s'agraïa, un nasset bufà com una nansa de siera, uns ulls que de tant petits semblaven de cotilla, i una boca ab dents tan mones que llançava l'obria hauria dit que veuau un topinet plé d'anis de frare, formavan lo total de aquella cara que fina hauria sigut farratelo fent pagar mitja peseta de veureria.

Los arcaïnats de coral, una a cada orella, eren las admiracions que a cada costat ella s'posava, per no faltar a la ortografia, com per no faltarhi, los que la veuau, las hi posavan al dret!

-¡Que hermosa! Mes ab tot i així, no hi ha dupte que en aquell rostre no s'hi transparentaven las passions exajeradas que tan complicats treballs havian realiat en lo del seu amant.

Aquella mirada càndida i tranquila, sobre tot en una situació com aquella, aquell somriure quasi bé més fàcia que pèl, no podia ser de cap manera la expressió d'un de aquells tímesos amors que fan perdre la raó, perduda que no deixa de tenir una transcendència Sant Boyesca, per mes que de primer entavio un la cregui poca cosa, presentia per la famella del zoro.

Havia llegit quatre novel·lades, i encara per la opusció que havia trobat, s'havia decidit a donar un pas, del qual, suposat que no era prou gran lo seu amor, devia panofierir a los dos dias de veurers fora de casa seva i passantia prima ab son prim amant.

Havia ja passat un rato i la noya, comensant a desconfiar-se, repicava lo paviment ab los talonets de sas botines.

Després de una octava part d'Ave Maria, pensant que tal vegada veuria millor lo que esperava, va obrir l'altre porticó i sa respiració anhelant, dibuixà un nas en lo vidre mentre lo dibuixava anteriorment en lo del costat de sapareixia evaporantse.

Lo silenci era imponent com lo de un estudi de sortimuts.

La respiració fatigosa a causa de ls miasmas que havia despedit la bombeta al apagaria la noya.

Y per consegüent, la sala, fosca com lo cor de un condeñat a pagar sis pessetes de multa.

La noya, mirant per lo porticó, no podia veurer res de lo que passava dretas d'ella.

En lo fondo de la sala, dos sombras confusas com la política de Napoleón, varen pendrer forma y adelantant mes rapidament que la nostra industria, al arribar ahort las il·luminà la lluna, se van tornar un senyor d'edat ab camises, plantufas y estrenya capes, y un jove ab lo mateix uniforme.

Caminhavan tots dos de puntetes y anavan avansant cap a la noya, mentre ella, guaytant ansiosa, ni podia somiar lo que passava.

De repent l'agafas, ella llusava un crit desgarrador, se gira y corria a soc germà y a son pare, per las patillas del primar y la barreja del nas del segon.

Veurés y corria desmayada en sos braços va ser cosa d'una quinta part de Pare nostre.

-¡Mira, mira la gata moixa, digné lo paper!

IV

LOS MISTERIOS.

En aquell moment, un nuvol, passant per devant de la lluna, la tapà com per jugar a puput, y aixís, no solament la sala sino y lo espay que s' veya pe l balcó, quedà tan fosch y negre com lo porvenir d' un cómich dolent.

No se sentia mes soroll que l de la marruixa que dormit en un sofà feya aquell agradable ron ron, que los gas fan quant dormen y quant se ls grata la panxa.

Després de un moment d'aquesta quietut, un ratull treque lo morrel per sota un armari y notant aquella tranquil·litat, al mateix temps que veient adormit al que lo deixava sortir quasi may a lluir lo garbo, feu un xiulet, y en un moment la sala fou invadida per un floret de ratellins y ratas, que haurian fet exalar un suspir de satisfacció a lo gat mas fort del magacem de sota.

Al mateix temps, una oliva que venia de xuclar l'oli de lo rellotge de la Catedral, acabava de pararse en una canal de la casa y un gos cartí, en lo carrer deixava anar aquell udel que lo veuó d'iu que indica la proxima mort d' algu del vinitat y que penetra en l'oido de lo mes indiferent, trist y desconfiadolador com los laments de lo desditat, que per guanyarse la vida no li queda mes recurs que ferse bolear.

Al sentir los udelos, la oliva se posà a xuclar com per escarriat; las ratas se van posar a xuclar per un tros de formatge que havia portat la mos grossa del rebost; la marruixa entrant mes endins en lo regne de Morrie comensà a cambiar lo seu ron ron per un roncun tan maguetos y sonor, que semblava que en lo pis de sobe caminhaven una tauca de pueste.

Tots aquells sorolls junts prohibian una discordancia tant estranya y al mateix temps terrorífica que sols faltava anyadirhi lo que de repest se senti en lo quarto del costat, per fer morir de por a l'home mes despropocuat.

Una rialla mestifolítica resonà, y copas trencantse y crits y cops, y ultimament un coro infernal que esglayant a las ratas las feu amagar, feu fugir a l'oliva y a lo gos y despetrà a lo gat.

Allavors passà una cosa incompreensible. Surtí lo germà ab la noya als braços, obra l balcó, la col·loca de modo que s'apeyi en la barana, torna a tancar los porticóns, s'assenta en lo sofà y deixa anar una rialla, que lo gat s'aveca fent lo camell y obrint una ulls, que van brillar com dos xinxetes de veillar malalís en lo fondo espantosament obscur de la sala.

(Encara no s'ha acabat.)

LA VIDA DEL ANY.

SONETO

Naix lo any molt poch després que han posat llufas. Veu porchs, per Sant Antoni, en las Espanyas; Arriva als jochs florals y esten llurs manyas Quant fan a las ninetas magarrufas.

Veu modas, pentinats, grossas estufas. Y gent de mala fe y cops y banyas. Y arriba ja a Tots Sants y ven castanyas Y menja per Nadal lo gall ab trefas.

-Ja n tinc prou—diu aqui—Men vanç a casa.— Estich cansat del món, vull ja dexarlo - Y despareix furient com tala rasa Deixant que vinga altre any a llevarlo.

¡Tant sols en aquest món! home es prou asa Per fer sempre i mateix sense casar!

SUBJO ULTRA

HISTORIA DE UN SOMBRERO.

A grid of 48 small illustrations with captions, depicting a hatmaker's life and various scenarios. Captions include: 'Naix ab la forma molt mona', 'Lo seu any lo content', 'Veyent qu' un sich gran li ve', 'Un dia de gran parada', 'Va a mallar a passejar', 'Sense cap mala intenció', 'En lo café den Cuyas', 'Veyent tant fet malbe', 'Plaxant y a cops de respall', 'Li semblà que no pot se', 'No veu que malhot està', 'De sa casa s' ha allunyat', 'Veyent que plou de debò', 'Pero de res li ha servit', 'Ab l'aygua que hi ha caigut', 'A cal sombrere ven va', 'Diu q un paraguas li doi', 'Un amic de sa germana', 'Lo paraguas ha tancat', 'Pero una infame canal', 'Perque no s torna a laca', 'Al giró una castanada', 'Lo sombrero li fa veure', 'A un company seu molt troat', 'Com porca d' un cuat', 'Tots los evaynos li han tapas', 'Parant pel carrer den Will', 'Cum esbala un ferti', 'Veyent que ja no val gaire', 'Lo corredor de barrets', 'Lo ven a un del Seminar', 'Ja sem: neo-católic', 'Al sortir del Seminar', 'Cansa gran admiració', 'Cinch anye va asi al seminar', 'Neb a un curs de professó', 'A lo pobre estudiant', 'Velaquí l pobre viciat', 'Un que lo callome, se cahi', 'Ben segur que may ha estat', 'Com que no l lliga molt be', 'Un pobre que l ha trovat', 'Un dia, de tant capat', 'Veyent que per res es ab', 'Los sients que l han trobat', 'En escombrant-se l veu', 'Lo fi de tot barret te', 'Lector, pot ser que ab sia anye

CARNESTOLTES

—Noi, no et deus pas divertir gaire amb aquesta disfressa.
 —Ja fa temps que la porto, doncs.

A la plaça de Catalunya ara hi volen fer un bosc. Un bosc per a anar-hi l'Ajuntament a fer costellades. Hi plantaran magnòlies, brachy-chitons, cedres, cupressus, lambertianes, fastigiates, cassuarines, flors enormes, taxies, nerium, photinia, i serrulata.
 Que farà bonic!

A Santa Coloma de Farnès robaren de l'església, de les caixetes de les ànimes, 25 pessetes.

Millor. Les ànimes, que n'han de fer de les pessetes?

Aquests dies es celebraran les festes de Carnaval—aquests dies només—, i tot serà alegria, crits, barrila. Però això sols ho farà la gent que tingui diners.

Per altra banda, la gent treballadora, la meitat no treballa, i els pocs que treballen no mengen el suficient.

En Baroja ja ho diu: "Los contrastes de la vida".

Espanya. Bon país en els seus temps. Ara no, perquè hi han molts problemes a resoldre.

Anarquisme? Catalanisme?

No. Obrerisme!
 Aquest és el principal problema, és el que ens urgeix més de resoldre.

Senyor president del Consell de ministres, no pot trobar un home que el solucioni?

Encara recordem una trista visió de Carnaval de l'any passat.

Uns "pierrots", junt amb altres "màscaras", apedregaven un home sentat en un banc, reien, l'empenyien, fins fer-lo caure a terra; deien que anava vestit de pobre.

Aquest pobre es moria de gana, i dos dies després ingressava a l'hospital, greument malalt. Era la "màscara" que havia cridat més l'atenció.

Al Camp de l'Arpa hi ha una casa grandiosa que amb rètol enorme anuncia pisos a vint duros.

Donem la notícia gratuïta per si encara algun obrer disposa de vint duros.

S'ha apujat el porc, les patates i tot el que és necessari, per a viure i menjar, al pobret treballador.

Si proves de dir que tens intenció de demanar més sou, a l'endemà vas al carrer.

Interessa.—Ens fa estrany que no dongui els detalls que va oferir. Li prego no els demori més.

Impremta La Campana i L'Esquella, Oim, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

Tots los diaris de Barcelona, y la major part dels d'Espanya han protestat contra la grosseria que va cometre la empresa del Teatro Principal, ab lo periódich La Gaceta musical. Lo diari den Brusí es lo únic que no hi ha tingut res que dir.
 —El Brusí, sempre l'Brusí!
 ¿Vaja, n'hi ha un típi...

CANTARELLAS.

I.
 No l'cinch i canch amoretas,
 ni a conlarlo 'la afanya meus...
 vinch sola a dirte, nina,
 que d'aquell bitllet, no hem tret.

II.
 Mentre l'altre 'l'fa musica,
 jo no puch veni a cantar!
 De que m'arrixi tenir cor...
 si no puch tenir guitarra!...

III.
 ¡Ay del que sens parar, plora!...
 ¡Ay de qui plora com jo!...
 ¡y per aixugar sas llàgrimas,
 ni fan sola té un mocador!...

IV.
 "Ditxos qui vens cor mascaró,
 perquè 'l cor sols dona penas!
 Jo, entre i cor y l'ull de poll,
 cuidó a veure las estrellas!

V.
 Uns viatjers son tots los homeus,
 y la vida es lo cami;
 qui paleix viaja en tartana,
 qui es ditxós viaja en carril.

VI.
 Si sortir del món es naixer,
 si es lo naixement la mort,
 la terra no es mes que un ventre,
 y la caixa es un bressol.

Josep Serra.

Epigramas.
 Fà temps que diu la Mercè:
 —Sols visch de mon amor gran!
 Y es que son amor, en Joan,
 Fa molt temps que la manté.

—Roseta, cort depravat,
 ¡A quantas esperanzas 'ns donas!
 —Y bé: es dono una virtud,
 ¿Que os dono cap mala cosa?
 Pau Buxvegas.

—¡Y i meca cruel!— deya en Tió
 —Es que l'enyó m'ha enganyat,
 pero ab capa d'amistad.—
 —Es fals que duya pa'lvó.
 Simon Oller.

Lo concert de D. Eduardo Amigó que s'habia de donar lo dijous d'aquesta setmana, está aplastat pel dimecres de la vinent.
 ¡Sino 'ns haguessim sangrat ab salud dibent alló del xiri trencat reparat vostres mateixos quin miquet nos emportabam! Pero ¿ca! ¡com un hom ha llegit tant, ja 'n sabem la prima de aquestas cosas y... vamos no ho diem per alabarnos, pero tenim un poch de mos! Es alló de seyn pa-rece, si no estamus molt informados; hásenos dicho y altres salvatets per l'istil.

Jo casi m' en alegro porque aixis encara l'hem de sentir.
 Fassin per manera de veure'l programa y de fixo que apesar de la suspensió vostres també si deitarán caurer.

PAPER DE BRUSIAS QUE LOS HOMENS REPRESENTAR PERFECTAMENT.

Ser burro.
 Ser rala.
 Ser Avestrua.
 Pó l'mico.
 Per l'as.
 Per l'anech.

Y altres que dirém quant nos vinga bé.

Home, senyor Fargas, que lo costaria de spendre una miqueta l'francés? Avuy per demà li tornarà a succehir lo de aquesta setmana y velaiqui un altre paper ridicul.
 Mr. Thiers es un home molt enrabonat, li farà baralet ¡y que l'ensenya bé!

Després ab un poch de practica; anante a sentir quatre al café de París; alguo berf-tolés a cas Justin y un xich de rocó ab alguo emoné, may més torna a dir si bien.

Vingam aquí plaga de la parroquia ¡com diantre no va compander al traduir la biografia de Mozart escrita per Stendhal que Il Flauto magico y La Flute enchantée eran una mateixa ópera!

Al menes ja que s'empenya en no valguer saber lo francés, que digui l'autor que s'propone traduir, que l'public s'estimarà mes llegir l'original.

—Home, —deya un bon senyor a un jove que començaba a jugar a la bolia—deltis de jugar... Miris qu en la bolia, avuy se guanya un dineral, y l'endemà se torna a preder tot!

—Bueno, —digué lo jove—ja sé com m'arreglaré... no jugaré més que dia per altre.

SÍMILS.
 ¿Es que se sembla un coure al-oll?
 —En que sí llénatis.

¿En que se sembla un tintorer ab un bastó?
 —En que fa blaus.
 ¿En que se semblan los ossos a Barcelona?
 —En que tenen moll.
 ¿En que se semblan molts teatros a molts cases de fora?
 —En que tenen gualiner.
 ¿En que se semblan los miralls al firmament?
 —En que toquen lluna.
 ¿En que se semblan los artillers als homes pesats?
 —En que carregan.

XARADA.
 Trobaras que na primera
 tots los dias has gastat
 y juntada ab la segona
 ara tó la estas mirant.
 Sempre me dia dos y una,
 que cuant arribi lo cas
 de la primera y la terca,
 un meije la caldrá.
 Perque molta dos y quarta
 li dona, só el pensar,
 que la dita operació
 ha de fer molt aviat.
 Un vestit de prima y quarta,
 es premi penso donar,
 al aprendet que el meu tot
 fassi ab més celeritat.

Solució a la xarada anterior.
 CARAMUOLA.
 Solució a la endevinalla.
 DEL OU AL SOU, DEL SOU AL HOU, DEL HOU A LA FORCA.

Solució al gerooglifich anterior.
 Carnestoltes guisat bolitas, a Nadi de nos en nos, toti los dias festes festes, la Quaresma may rinyats.

La solució a daré en lo numero que vé.
 Ara dissimolin.
 E. R.—Casimiro Miralós.
 Barcelona: Impremia de Lluís Tasso, carrer del Arch del Votero, entre 'ls núms. 91 y 93.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer del Arch del Votero,
 entre 'ls núms. 91 y 93.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carr. Arpa, 26, y Rambla de Uy, 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes 4 rs.

FORA DE BARCELONA

Trimestre 12 rs.

SURTIRÁ UN COP CADA SEMMANA.

(Si Deu vol)

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SIMPLI

lo 1er de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

GRAN TEATRO DEL LICEO

DON GIOVANNI.

Anem vaja, senyor Rovira, lo que hagi estat hagi estat; vinga aqueixa mà y no 'm guardi rencor, que jo l'hi allargó ab gust la meya y m dono per pagat de tot ab lo seu últim argument: ab lo Don Giovanni que ha sigut per mi una veritable satisfacció.

Be ho podia haber dit mes aviat, home de Deu, que era amic de Mozart, que no hauriam tingut de gastar tanta saliva! Si no 'u coneix d'altre! Pron, home, pron! l'autor de Il Flauto magico y de Così fan tutte y del Idomeneo y de tantas obras mestras que ab tot y haber nascut en lo sigle passat recoren encara lo món musical, sempre en tres xprés ó en primera y s'apoderan a poch a poch dels ànimes, per la delicadesa exquisita y per la frescura immaculada del geni.

Vosté ab lo Ballo in maschera 'm va fallar y ja se sap que una paraula en porta un altre; pero repetesch: lo que hagi estat, hagi estat.

Aixó sí, fassi per manera de que l'public no n'entengui res, perquè encara que prou feyna tindrà per entendre lo Don Giovanni, com hi ha tant malhas ànimes desseguides sortiria alló de: ¡ya l'ha comprat! ¡Com se coneix que li ha dat l'entrada! gats ab gats may s'esgarriyan, ayues la gent son com gitanos, etc., etc.

Jo per la meya part, ja faré tot lo que pugui per dissimularlo, si algun dia las tiples se fessin algun tall, procurare dirho ab paraulas cobertes, com per exemple: no s'podria sentir ó semblava l'albor del dia; perquè ja es molt vell alló de que las bonas paraulas fan menjar als malalts. Y ara ab lo seu permis no diré quatre sobre l Don Giovanni.

Lo dimecres passat, ó sia, lo divuit de Febrer de 1866, va tenir lloch la primera representació de aqueixa ópera en lo Gran Teatro del Liceo. Barcelona conservará molt temps en la memoria una letra tan gloriosa per la sua historia

artística, porque la representación de una obra de Mozart es algo mas que un espectáculo: es una festividad musical.

Baix lo punt de vista de la especulació, l'empresa de dit teatro no podia fershi gaires il·lusions, ja que no s'tractava de una ópera de gran aparato, que es lo que atrau al public; y fins fa barcar gent de fora, sino de una música sensillissima, delicada y sempre tendre, abont d'una música delectiva divagant de melodia en melodia com per un fresh jardí tot ple de rosas, y abont lo pensament s'abisma en la severitat del baix fundamental y en las riquesas de la armonia y del doble contrapunt. En una paraula, música pura sense formas ampulosas y lo que es pitjor sense la pirretica del espectáculo, puig que ¡ai siquera hi surt cap no!

Al escoluria, la empresa no anava a fer una especulació, sino un servey al public; y lo senyor Rovira deixaba de ser impressari, per convertirse en artista. ¡Gloria, donchs al senyor Rovira!

Al arribar aquí m sembla que sento als lectors que esclamen: ¡Ja 's'espesch herbeten que t dius mardí; sempre m'ho vaig pensar que l'hi agradaria! ¡Com que fa sabi!

¡Deixinte de cansons que aixó son vuit y nonal! ¡Oy quin jo, per callarem cap! ¿Que no sabon que soch bastant enrahonat! ¿Y ara: que som Fargas?

Ni la meya opinió ni la de tot lo public de Barcelona podrà aumentar ni disminuir del mal grux d'un cabell lo mèrit de la obra, que lo ja la autoritat de la cosa justa. Mozart ha guanyat lo pietals costas y aqueix fallo es inapudable perquè es lo fallo de tot lo món musical.

Encuanto a estos temas.) (1)

BONAVENTURA GATELL

LA SERENATA.

ROMANSO ORIENTAL.

I.
 La fladora ensiera,
 lo fillet dels balls de tarde,
 la dels promesos a grossa,
 l'argull del carrer d'Amalia,
 la Pauletta... ja es al liti;
 es a dir, al liti, al caltre.
 Desdosa de sa fladora
 s'está, fentli serenata,
 lo moro del rich barbati;
 lo del bigoti y luechati;
 lo moro del sabre tot,
 ab lo punyó d'emeraldas;
 lo del'manto de catifa;
 lo dels guarniments de plata,
 pipa d'espuma de mar,
 y falta de seda blava.
 Un esclau cego que porta,
 si estas per cansons, cristiana!
 ¡llum de sol!... lluna en lo plé...
 fassa que fa bona cara!...
 ¡Jo soch lo príncip Tartuf,
 nebot de reys y suñanas,
 escolli fillol de Mahoma,
 net de Aía, per part de maru;
 que he viagut aquí de incógnit,
 per pendrer los banys de Caldaia!...
 ¡Soch lo moro que 'y fa l'á,
 quant vas y veus de la fabrica;

(1) Per donar mas varietat al periódich y vent molt llarga la revista mensual del Don Giovanni, hem determinat que aqueixa surti per estrages.